

Prelaadi kiri (märts 2015)

Piiskop Echevarria kiri räägib meile Paastuajast. Erilist rõhku paneb ta sealjuures ligimesearmastusele.

01.03.2015

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Paastuaaja algusest on juba hulk päevi möödunud. Kirik toob taaskord, tänutunde ja õpihimuga, meie silme ette Jeesus Kristuse nelikümmend päeva kõrbes kestva palve ja tema

võiduka võitluse kurja vastu. Lisaks sellele nõuab kirik meilt, et me end hästi ette valmistaksime, et võiksime meie Issanda kannatuse, surma ja ülestõusmise stseenidele väga lähedalt ja sisemise intensiivsusega kaasa elada. Selleks kutsub kirik seda liturgilist aega koos Kristusega veetma, nii, nagu tegi seda ka püha Johannes Paulus II mõned aastad tagasi.

"Vaata, me läheme üles Jeruusalemma"(Mk 10,33). Nende sõnadega palub Issand Jüngreid, et nad talle järgneksid teekonnal, mis viis Galileast kuni paigani, kus täitus tema lunastusplaan. See teekond Jeruusalemma, mida evangelistid kui maise teekonna tippu kirjeldavad, on elu mudeliks kristlastele, kes järgivad oma Õpetajat tema teekonnal Kolgata mäele.

Ka tänapäeva meestele ja naistele saadab Kristus kutse, minna

Jeruusalemma. See soov on eriti ajakohane Paastuajal, kui armuajal, pöördumise ajal ja tagasipöördumise ajal täielikku ühendusse Kristusega, võttes osa tema surma ja ülestõusmise saladustest. Nii saab Ülestõusmispühade ettevalmistusest võimalus oma vaimuliku elu sügavaks uuendamiseks." [1]

Me tunneme neid kõige tähtsamaid askeedilisi vahendeid, mida kirik Paastuajaks soovitab: palve, meeleparandus ja ligimesearmastuse teod. Seekord tahaksin ma teie kõikide pilgud selle viimase punkti juurde suunata. Paavst Frantsiskus räägib oma Paastuaja läkituses *Globaliseerimisest ja ükskõiksusest*, pahest, mis jumalikule käsitusele täielikult vastandub, kuid mis meie ajastul üha tugevneb. Sest Jumal hoolitseb oma lõputu halastusega absoluutselt igaühe eest; ta otsib meid, kui me temast eemaldume ja ei lakka meid oma

valguse säraga ja armu jõuga täitmast, et püüaksime iga päev Jumala lastena käituda. "Püha Isa rõhutab, et "sageli juhtub nii, et kui meil kõik hästi läheb ja me ennast hästi tunneme, siis unustame me teised sootuks (mida Jumal ei tee iial); me ei tunne huvi teiste inimeste murede, probleemide ja kannatuste vastu..."[2]

Et sellest üle saada, peame oleme üks solidaarne meeskond. Innustagu meid selleks pühade osadus, et võiksime iga päev oma vendade ja õdede käsutuses olla, kes vaimset või materiaalselt abi vajavad. Nii saab Paastuajast aeg, mil me Kristust ja tema suuremeelset andumist oma müstilise ihu liikmetele jäljendame, sest me teame, kuidas ta ennast meile andis ja ikka ja jälle annab.

Selliseks käitumiseks tuleb jõud Jumalasõna tähelepanelikust kuulamisest ja Sakramentide

vastuvõtmisest – Pihist ja Armulauast, mille juurde Kiriku käsud meid neil nädalatel eriliselt juhatavad. Mõelgem, et hästi ettevalmistatud Kristuse ihu vastuvõtmisega Armulauas muutume me temaga üha sarnasemaks ja meie samastumine Kristusega saab üha täiuslikumaks, kuni jõuame selleni, et meist saab nagu meie Isa ütles, *ipse Christus*, Kristus ise. Samas märkame me teiste hädasid ja ei lase oma südamesoppidesse egoismi ilminguid ega keskendumist omaenda Minale. "See, kes on Kristuse oma, kuulub ka tema ihuliikmete hulka ja seal ei suhtuta teineteisesse ükskõiksusega." [3] Siinkohal tasuks meenutada püha Pauluse sõnu: *Ja kui üks liige kannatab, siis kannatavad koos temaga kõik liikmed.* [4]

Minu pojad ja tütred, ma sooviksin väga, et me ka haigete peale mõtleksite, sest see on halastuse tegu,

mille eest Jeesus kindlasti tasub.
Palugem iga päev ka nende eest,
keda nende religioossete
tõekspidamiste eest taga kiusatakse.
Mitte keegi ei tohiks meile võõraks
jääda! Palugem, et Jumal oma
armuga nende kõrval seisaks ja neile
jõudu annaks. Ja armastuse pärast
peaksid esikohal olema meie
lähedased, meie loomuliku või
üleloomuliku pere liikmed, sõbrad,
naabrid, kolleegid -, kellega me
erinevates situatsioonides erilise
vennaliku sideme loome.

Ma esitan teile selge küsimuse: " Kas
on võimalik ühtse ihuna elada?
Ihuna, mis võtab vastu ja
samaaegselt jagab seda, mida Jumal
anda tahab? Ihuna, kes tunneb kõige
viletsamaid, vaesemaid ja
väiksemaid liikmeid ja nende eest
hoolt kannab? Või põgeneme me
universaalsesse armastusse, mis laias
maailmas levib, kuid unustab

Laatsaruse suletud ukse taha istuma?
(Lk 16, 19-31).[5]

Ma kasutan selles kirjas ka võimalust, et tänada kõiki oma tütreid ja poegi ja paljusid teisi inimesi, kes haigete ja vanurite eest hoolitsevad, nende suuremeelse pühendumise eest. Jumal naeratab neile erilisel viisil! Ma saan väga hästi aru, et see ülesanne on sageli väsitav. Kuid siis suunakem oma pilk tegelikkusele, mida usu valgus valgustab: nende eest hoolitseda, kes ise endaga hakkama ei saa, olgu nad siis pereliikmed, või keegi muu, igal juhul on see otsetee Jeesuse halastavasse südamesse.

Pühendugem üha enam sellesse teenistusse, vaatamata sellele, milliseid ohvreid me ise tooma peame. Sageli loen ma seda, kuidas püha Josemaria rõõmuga haigeid külastas, et nende juures olla. See oli hädavajalik, et Opus Dei teoks saaks! Need hetked andsid talle jõudu, et

täita seda ülesannet, mida Jumal temalt palus.

Meil on Opus Deis juba küllalt kogemusi seoses halastustegudega – Opus Dei on sündinud ja oma jõu saanud just vaeste ja haigete keskel. Meile on väga oluline, et meie Isa 19. märtsil 1975. aastal, mõned kuud enne taevasele kodumaale minekut ühel koosviibimisel just neid algatusi meelde tuletas. Ma tahaksin, et te nende sõnade tähenduse taas rahulikult läbi mõtleksite.

"Ma ammutasin jõudu Madridi kõige vaesematest kvartalitest, iga päev mitmeid tunde käisin ma jala ühest kohast teiseni, vaeste inimeste juures, kes oma vaesust ja alandust häbenesid, kellel ei olnud mitte midagi, tatiste ja kasimatute laste juures, kuid kes kõik on Jumalale väga armsad hinged. (...) ja haiglates ja haigete kodudes, kui neid üldse kodudeks nimetada sai... Inimesed

olid kaitsetud ja haiged. Mõned põdesid isegi tollajal ravimatut haigust – tuberkuloosi.

Need aastad olid väga intensiivsed. Opus Dei kasvas sisemiselt, ilma et oleksime seda isegi märganud. Ma tahan teile öelda (kunagi jutustatakse seda teile veel üksikasjalikumalt ja näidatakse dokumente), et Opus Dei inimlikuks tugevuseks olid haiged Madridi haiglates, vaesed inimesed, kes ilma igasuguse lootuseta oma kodudes istusid, inimesed, kes ilma mingisuguse hariduseta agulites elasid."[6]

Haigetele tahaksin aga nõu anda, et nad oleksid tänulikud neile, kes nende eest hoolitsevad, et mõistaksid tänutundes seda poolehoidu, mida Kristus ise hoolitsejate kaudu neile vahendab. Kui paljud inimesed, ka need, kes usu aaret ei ole leidnud, saavad nii tunda kristlikku ja inimlikku ligimesearmastust, nii et

nad lõpuks haigetes Jeesuse palge
avastavad!

Neil nädalatel saame rõõmu tunda
ka püha Joosepi suurpühast ja Neitsi
Maarja kuulutamisest. Sel,
maarjalikul, perekondadele
pühendatud aastal omavad need
erilist tähendust, sest need toovad
meie ette Naatsareti koduse
atmosfääri. Seal tuli ilmsiks Jumala
tohtu halastus inimkonna vastu,
Kolmainsuse armastus, sõna
lihakssaamine Neitsi Maarja
puhtaimas rüpes. Seal veetis Jeesus
palju aastaid ning teda ümbritses
armastus ning tema Ema ja püha
Joosepi hoolitsus. Seal töötas püha
Patriarh oma inimliku ja
üleloomuliku täiusega. Need kõik on
suurepäraseid põhjused, et võime
kristlikud perekonnad temale
usaldada ja kõigile maailma peredele
tema kaitset paluda.

Alles hiljuti tõi Paavst esile pereisade ja emade üleva rolli. " Emad on tugevaim vasturelv egoistliku individualismi levimise vastu."[7] Sedasama võime öelda isadele, kes samuti väga olulist rolli mängivad. Iga pere vajab isa, kuigi tänapäeval on kombeks öelda, et meie ühiskond on "ilma isata ühiskond". Teiste sõnadega, on isa kuju, eriti lääne kultuuris kadumas."[8] Selline hoiak kujutab endast rasket eksimust, sest nii isa kui ema on lapse harmoonilise arengu jaoks hädavajalikud. Kas me palvetame intensiivselt ja suuremeelselt perekonna, kiriku ja ühiskonna elava rakukese eest? Kas me palvetame selle eest, et iga perekond oleks sellesama perekonna jätkuks, kes Naatsaretis Jumala Poega kasvatas? Kuidas täname me paljusid emasid ja isasid nende rõõmsa ja helde enesesalgamise eest? Kas me ei unusta ka nende abieluinimeste õnne eest palvetada, kellele Jumal ei ole lapsi andnud, et nad Jumala tahet

armastaksid ja kogu inimkonnale
rõõmsa teenimise eeskuju annaksid?
Ükskõik, kas Jumal annab palju,
vähe, või ei anna üldse lapsi, peaksid
kõik kristlikud perekonnad kiirgama
rõõmu ja aru saama, et nad on nagu
kodukirik. Selles mõttes tahaksin ma
püha Joosepi kuulutamise juurde
tagasi pöörduda, kes soovitab kõik
lapsed vastu võtta, " alati rõõmu ja
tänutundega, sest nad on kingitus ja
Jumala õnnistus ja usalduse märk
[9]. Ja ta lisas: ärge kahelge selles, et
laste vastuvõtmisele kristlikes
peredes võib järgneda ja
preestrikutse vastuvõtmine ja samuti
kutsumuse – kogu oma elu Kristuse
teenistusse anda – vastuvõtmine. Ma
olen kohanud palju abieluinimesi,
kellele Jumal ainult ühe lapse on
kinkinud, kuid kes olid väga
suuremeelsed seda Jumalale
pakkuma. Selliseid ei ole siiski palju.
Paljulapselistes peredes tundub
olevat kergemini arusaadav, kui ülev
on jumalik kutsumus. Seepärast

valivad nende lastest paljud selle tee."[10]

Ei ole ka vähe selliseid abielupaare, kellel järelkasvu ei ole. Nad ei peaks tundma end karistatuna või hüljatuna, sest nad ei ole seda. See on teistmoodi, samuti jumalik viis, kuidas Jumal abielulist armastust õnnistab. "Lastetud perekonnad" – ütleb meie Isa, peavad olema samuti rõõmsad, kuigi Jumal neile lapsi ei võimalda. Nad võivad samuti oma kodust elu pühitseda ja neil on rohkem aega teiste lastele pühendada. Ja on väga palju neid, kes seda juba ennastsalgavalt teevad. Ma võin uhkusega öelda, et ma ei ole kunagi õilsat armastust põlanud, vastupidi, ma olen seda alati julgustanud, sest see peab olema jumalik tee ja iga päevaga rohkem ja rohkem. [11]Tänagem Jumalat selliste abielupaaride rõõmsa truuduse eest.

Püha Joosepi päeval pöördugem kõik, nii mehed kui naised, püha Patriarhi poole ja palugem, et ta kingiks meile igapäevast truudust Jumalale ja et võiksime elada nagu tema, kes kõik Jumala soovid täitis. Enne, kui lõpetan selle kirja, tahan ma meelde tuletada, et 28. Märtsil möödub 90 aastat meie Isa preestrikspühitsemisest. Pöördugem jätkuvalt tema poole palvetega kiriku ja paavsti eest, preestrite ja ordu kutsumuste eest, ja – samuti jumalike – kutsumuste eest, anda ennast täielikult maailma keskel, olgu see siis abielu või mitte abielu kaudu; ja kõigi kristlaste truuduse eest. Palvetagem kontemplatiivse elu eest maailma keskel usus ja usalduses Maarja ja Joosepi vastu. Ja palvetage jätkuvalt ka minu palvesoovide eest!

Ma võin teile rõõmuga teatada ka seda, et sõitsin oma mõtiskluspäevade alguses Loretosse

ja palvetasin seal koos kõigiga ja koos meie Isaga. Ma käisin seal varem sageli koos temaga ja nägin, kuidas ta meie Ema armastas ning samuti kõigi tütarde ja poegade – ühesõnaga Opus Dei elu tema kätte andis, et nii püha kirikut rohkem ja paremini teenida.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie isa

+Javier Echevarria

[1] Püha Johannes Paulus II.
Paastuaja läkitus, 7.1.2001

[2] Paavst Frantsiskus, Paastuaja
läkitus, 2015, 4.10.2014

[3] Sama

[4] 1 Kr 12, 26

[5] Paavst Frantsiskus, Paastuaja
läkitus, 2015, 4.10.2014

[6] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed,: Bernal, Aufzeichnungen über den Gründer des Opus Dei, S. 178 f.

[7] Paavst Frantsiskus, Jutlus Üldaudientsil, 7.1.2015

[8] Papst Frantsiskus, Jutlus Üldaudientsil, 28.1.2015

[9] Püha Josemaria, Kiri, 9.1.1959, Nr. 54

[10] Püha Josemaria, sama, Nr. 55

[11] Püha Josemaria, Perekondliku koosviibimise märkmed, 10.4.1969